

## POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Michał Laskowski

SSN Roman Sądej

w sprawie **W. R.**

skazanego z art. 148 § 1 k.k.

po rozpoznaniu na posiedzeniu

w dniu 29 czerwca 2017 r.,

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 kwietnia 2017r., sygn. akt III KO 12/17, o odmowie przyjęcia osobistego wniosku skazanego o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2009r., sygn. akt II AKa (...), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 czerwca 2008r., sygn. IV K (...),

**p o s t a n o w i ł**

**utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie**

### UZASADNIENIE

W.R. skierował do Sądu Najwyższego kolejny już wniosek o wznowienie postępowania karnego, zakończonego przywołanym wcześniej wyrokiem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 30 września 2009 r., którym zmieniono wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 3 czerwca 2008 r. Po rozpoznaniu tego wniosku, Sąd Najwyższy zaskarżonym postanowieniem odmówił jego przyjęcia wobec uznania, że jest on oczywiście bezzasadny.

W. R. wniósł w terminie zażalenie na powyższe postanowienie. Nie sformułował w nim jednak żadnych konkretnych zastrzeżeń względem zaskarżonej

decyzji procesowej. Kolejny raz natomiast wskazywał na okoliczności podnoszone w poprzednich swoich licznych pismach, zwracając się w konkluzji o wznowienie postępowania.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Zażalenie to jest całkowicie bezzasadne i jako takie nie mogło podlegać uwzględnieniu.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego wielokrotnie już podkreślano, że instytucja wznowienia postępowania należy do kręgu nadzwyczajnych środków zaskarżenia, których procesowe uruchomienie może nastąpić wyłącznie na podstawie przesłanek ściśle określonych w ustawie, których katalog zawierają przepisy art. 540 k.p.k., art. 540a k.p.k., art. 540b k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k. Sąd Najwyższy w zaskarżonym postanowieniu słusznie nie dopatrył się powołania się przez wnioskodawcę na wystąpienie w sprawie tego rodzaju podstaw. Podkreślenia przy tym wymaga, że w piśmie Przewodniczącego Wydziału Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2017 r., skierowanym do skazanego, wyraźnie wskazano na prawem przewidziane podstawy wznowienia postępowania.

W uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia Sąd Najwyższy zasadnie podniósł, że skazany z wnioskiem o wznowienie występował już kilkakrotnie. W. R. wyznaczano przy tym dwukrotnie obrońców z urzędu, którzy nie dopatryli się podstaw do wniesienia wniosku o wznowienie postępowania.

Autor zażalenia obecnie rozpoznawanego nie przedstawił jakichkolwiek argumentów podważających trafność zaskarżonego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego w zakresie stwierdzenia oczywistego braku podstaw do przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania, co skutkowało, zgodnie z art. 545 § 3 k.p.k., odmową jego przyjęcia.

We wniesionym środku odwoławczym skazany kolejny raz wskazuje na okoliczności podawane w swoich poprzednich, licznych pismach, które nie mogą być rozpatrywane w płaszczyźnie ściśle określonych podstaw wznowienionych, domagając się ponownie wznowienia prawomocnie zakończonego procesu. Takie zaś postąpienie nie mogło wywołać zakładanego przez skarżącego efektu.

Z uwagi zatem na w pełni prawidłowe rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia omawianego wniosku o wznowienie postępowania wobec jego

oczywistej bezzasadności i ze względu na fakt, że wniesione zażalenie tej oceny zmienić nie może, Sąd Najwyższy utrzymał to rozstrzygnięcie w mocy.

Mając to wszystko na uwadze, orzeczono, jak na wstępie.